

הוא מנייהו. אחד מן הראשונים [ול"א] מד מנייהו מבטל ליה כשזולת הנהמה לא יתיר אלא תחתיו ויזליחנה דזוקס: מוב"ז דפ"ג. צמחיה אמרתי אפילו הא דמי להנך ללעיל: מתנ"י קושורין דלי בפסקיא. ע"פ הכור דפסקיה לא מבטל לה [לניה] חס: אב"ז דא בהב"ז מבטל ליה חס והו קשר של קיימא שהרי"ק קשור ותלוי סס תמיד: ורבי יהודה מתיר. צמחיה מפרש: גב' בחב"ז דגרדי. פליגי לרנך לה ולא מבטל לה: חב"ז דלי ששנפסק צמחיה ליעוד: לא ידא קושורו. דקשר של קיימא הוא לעולם: כורך עליו. מחבר שני ראשי הפיסוק זה על זה וכוך עליהם פונדל אזור תלול או פסיקא פיסול"א: ובגדר שלא יענבו. לחבל דר"י סבר גורין ענינה אטו קיימא ורנן לא גורו: מיהל"ק. אינו עיבר צין וזו לה וזו שרין דגדגרי אחי למישרי דעלמא: וקושורו בפרה. ראשו אחד והסני צמחיה ולא חיישין שמה כשימיר הפרה לא יתיר אלא קשר שגדלשה וינבל התלל צמחיה שיהא מונן לך או יתיר שצמחיה וינבל אטו שצברה ונמלא האחד של קיימא: ב"ז קווא. כלי אורגים ואידי דלימירי צמחיה דגדרי נקט לה הכ"ז: מותר דפ"ג. לש"י הקיים לתשמיש אחר ולשמעין לאון גרדי מקפיד עליהם: ולא הו מנלכתן לאיסור: כובד העליון והתחתון. אשכול"ש: מהו. אמרין אידי דיקרי לא מו סממיהו לתשמיש אחריה: והוה ליה דבר שנלכמו לאיסור: ורפיא בידיה. רפוייה היתה המטוזה צמחיה אם לאסור אם למיר: המעידים. טור"ח ג' גלג"ו אומס הנוקשות שזורגין צהן הנשים: דקא עביד גומא. כשחולץ מן הארץ שהן תמוצות בגומה מוזי העבר ועבד גומא מקוס העמוד: מקצת עליו מוגזין. משום טעמן צמחיה נקט לה לא ליה כל הו מוגזין אין לו צמחיה לאומה: אינו חושש. לפי שאינה מוטרפת: ולא משום מעשר. ליהו צמחיה צמחיה זו וכשנטלה יטורץ למזור ולעטר: לפי שאין יגזילין. אף תול מפי כונן הלך כל מלכתין לך: מתנ"י מקפלין את הכלים. גדיס כשמשטן מקפלין מפי שמתרכזין מניעוס ומתקמטי' כשלין מקפולים: אפי' ד' וד' פנימיה. כדי לחזור ולנכסן צ' ציוס: מיהו"ז שבת. כגון אם חל ויה"כ להיות צמחיה: קריבין ביהו"ז. שאל להיות צמחיה שבת: גב' בשני בני אדם. כשמקפלין אותן מפשטין קמטיהו ונלאין כמתקנין: ישנים. קיפולן מתקנין יותר מן הסדסים לקמטו: צבועין. קיפולן מתקנין: יש לו. אחרים להחליף היום לא: ב"ז

הגהות הב"ח
(א) גב' חבל חבל גדגרי:

גליון הש"ס

רש"י דיה מותר דפ"ג. וכו' ולא הוה מלכתא לאיסור. ע"ל קצת ע"ז מ"ה נחמ: קצת דיה מוזי וכו' והו"ל דבר שמלכתא דאימור. ע"ל נקט מ"ה צמחיה: ע"ל מ"ה צמחיה: ע"ל [מתנ"י רש"י דיה חב"ז שמים מותרים. כגון פוסקים וכו'. פ"ק דשבת דף ע"ג ע"א וכו' ר"ב ר"ב וכו' אין וכו' המעיקות וכו' וכו' מ"ה ממילין]:

תורה אור השלם

(א) אם תשיב משבת ה'קלך עולות חפצך יקום קרש יקראת לשבת עגל לקרש י' כבודו [בפרשת משולח] דר"ד ממוצא חפצך [בפר' דב' ושהה מ, ה]

הגהות וצינונים

[א] נ"א א"ר חייא א"ר יוחנן [גליון ג' וכו'] דבוראי גליון מהשיב שורם כלפניו ועין מוריהו לעיל לר' ע"א: [ב] מוריהו וכו' הגירסא ישלשל [ג] וד"ל ישלשל קמא ובתנ"י מתיבת חר מיהוה הוא דברו בפני עצמו ומבא בירוב הקדח לפני לישנא אורחא: [ד] כנמקין: שדח"ל: [ה] בבתי רדחו הקנים לתשמיש: [ו] ע"פ הוהרש"י:

ליקוטי רש"י

[נפס בסוף המסכת]

ואלו קשרים פרק המשה עשר שבת ק"ג

ב"ז אמר ר"י. תימה היכא קאי אי אמלתייה קמיתתא חס ממיר לגמרי והכא קמתי אין חייבין עליו משמע הא איסורא איכא כדליק הש"ס לעיל: וי"ל דה"ק כל קשר שאינו של קיימא אין חייבין עליו הא של קיימא חייבין עליו לפיכך מדרבנן דלמנו ענינה לאו היינו קשריה ח"י אמאי דקמתי צרישא אין חייבין עליהם קאי רב יהודה: **התם** הגב' דע"מא הכא חבל דגדרי. אטו רב דלמא גורין חבל דגדרי אטו חבל דלמא וכו' יהודה ח"י אפי' רנן מודו דלפי צמחיה דעלמא לא שכיח שיהיה קשר של קיימא שקושורו צברה ועלצוס ולהכי לא גורו צמחיה דגדרי:

מקפלים כ"ח בו. מנלן לנדרתא לאסור לקפול עלימות של צ"ה לפי שהם נורן מנח: **אבל** יש לו דהחליף פ"א. ולנו שיש לנו להחליף אסור ומסתפק ר"י אי קרי יש לו להחליף כשאין לו יפה כזה:

רב נסים נאמן
דלת והנה לה שעורים וזמין עמר והניח לפניה שעורים חבן ומים והיתה ארבל ושהיה לפיכך אמרו כסם שהעורים והאשונים חסידים כן בהמתן חסידים ומעשה המורו של פנחס בן יאיר מרש בפרק א' מן תרומה הוי' (דף ו') פנחס בן יאיר חסידים אלו פנחס בסינים כר אקילע ליהוה אושפיזו רבו עשריה אכלה נקדונו ולא אכל המושתרו לא אכל אמר ליהוה דילמא לא משוין עשורוהו ואכל אמר ליה עני זה הולך לעשות רצון קונו ואתם מלכין אותו תכלין ואתם נמי במסכת דמאי (פרק א') ובמסכת שקלים דבני מרובא (פי' ה): יש לו להחליף יחליף אין לו להחליף ישלשל בבגדיו. בבראשית ד' והושעיא (פרשה יא) משכחת לה ומפרש בחפסמה ויבין אלהים את יום השביעי ברכו בעשית' ר' הונא אמר צריך להחליף אבן בר חסדיא אמר צריך לשלש' ר' יהודה ור' זעירא אמר צריך לשלש' ורדחצ

למה והנה לה שעורים וזמין עמר והניח לפניה שעורים חבן ומים והיתה ארבל ושהיה לפיכך אמרו כסם שהעורים והאשונים חסידים כן בהמתן חסידים ומעשה המורו של פנחס בן יאיר מרש בפרק א' מן תרומה הוי' (דף ו') פנחס בן יאיר חסידים אלו פנחס בסינים כר אקילע ליהוה אושפיזו רבו עשריה אכלה נקדונו ולא אכל המושתרו לא אכל אמר ליהוה דילמא לא משוין עשורוהו ואכל אמר ליה עני זה הולך לעשות רצון קונו ואתם מלכין אותו תכלין ואתם נמי במסכת דמאי (פרק א') ובמסכת שקלים דבני מרובא (פי' ה): יש לו להחליף יחליף אין לו להחליף ישלשל בבגדיו. בבראשית ד' והושעיא (פרשה יא) משכחת לה ומפרש בחפסמה ויבין אלהים את יום השביעי ברכו בעשית' ר' הונא אמר צריך להחליף אבן בר חסדיא אמר צריך לשלש' ר' יהודה ור' זעירא אמר צריך לשלש' ורדחצ

רבינו הנאל
ואמרי' א' אשיתקיא ככללא אפטר לשניו כדקמיתא אלא מוקמתי סיפא נפסק שניה הויקבא טהור מן המדרס אבל טמא מצד מדרס הוא פריס בה ומפרש טוף מאי דאית בה ואי דקא פנימית קמיי אומרשא אם נפסקה אח"כ שניה הויקבא נפלו בפקימא וניתני דב"א שנספקה פנימית אבל נפסקה הייתה טהור. ופרקי' אמר רב יצחק ב"ד יוסף תהא משנתנו בסנדל שיש לו ד' אונים וד' תרסין. ובהאי טהור נפסקה אחת מאינו סתם משמע אפי' היצונית הוא כגון סנדל שיש לו ד' אונים פנימיות זו מצד זו וב

הוא מנייהו. אחד מן הראשונים [ול"א] מד מנייהו מבטל ליה כשזולת הנהמה לא יתיר אלא תחתיו ויזליחנה דזוקס: מוב"ז דפ"ג. צמחיה אמרתי אפילו הא דמי להנך ללעיל: מתנ"י קושורין דלי בפסקיא. ע"פ הכור דפסקיה לא מבטל לה [לניה] חס: אב"ז דא בהב"ז מבטל ליה חס והו קשר של קיימא שהרי"ק קשור ותלוי סס תמיד: ורבי יהודה מתיר. צמחיה מפרש: גב' בחב"ז דגרדי. פליגי לרנך לה ולא מבטל לה: חב"ז דלי ששנפסק צמחיה ליעוד: לא ידא קושורו. דקשר של קיימא הוא לעולם: כורך עליו. מחבר שני ראשי הפיסוק זה על זה וכוך עליהם פונדל אזור תלול או פסיקא פיסול"א: ובגדר שלא יענבו. לחבל דר"י סבר גורין ענינה אטו קיימא ורנן לא גורו: מיהל"ק. אינו עיבר צין וזו לה וזו שרין דגדגרי אחי למישרי דעלמא: וקושורו בפרה. ראשו אחד והסני צמחיה ולא חיישין שמה כשימיר הפרה לא יתיר אלא קשר שגדלשה וינבל התלל צמחיה שיהא מונן לך או יתיר שצמחיה וינבל אטו שצברה ונמלא האחד של קיימא: ב"ז קווא. כלי אורגים ואידי דלימירי צמחיה דגדרי נקט לה הכ"ז: מותר דפ"ג. לש"י הקיים לתשמיש אחר ולשמעין לאון גרדי מקפיד עליהם: ולא הו מנלכתן לאיסור: כובד העליון והתחתון. אשכול"ש: מהו. אמרין אידי דיקרי לא מו סממיהו לתשמיש אחריה: והוה ליה דבר שנלכמו לאיסור: ורפיא בידיה. רפוייה היתה המטוזה צמחיה אם לאסור אם למיר: המעידים. טור"ח ג' גלג"ו אומס הנוקשות שזורגין צהן הנשים: דקא עביד גומא. כשחולץ מן הארץ שהן תמוצות בגומה מוזי העבר ועבד גומא מקוס העמוד: מקצת עליו מוגזין. משום טעמן צמחיה נקט לה לא ליה כל הו מוגזין אין לו צמחיה לאומה: אינו חושש. לפי שאינה מוטרפת: ולא משום מעשר. ליהו צמחיה צמחיה זו וכשנטלה יטורץ למזור ולעטר: לפי שאין יגזילין. אף תול מפי כונן הלך כל מלכתין לך: מתנ"י מקפלין את הכלים. גדיס כשמשטן מקפלין מפי שמתרכזין מניעוס ומתקמטי' כשלין מקפולים: אפי' ד' וד' פנימיה. כדי לחזור ולנכסן צ' ציוס: מיהו"ז שבת. כגון אם חל ויה"כ להיות צמחיה: קריבין ביהו"ז. שאל להיות צמחיה שבת: גב' בשני בני אדם. כשמקפלין אותן מפשטין קמטיהו ונלאין כמתקנין: ישנים. קיפולן מתקנין יותר מן הסדסים לקמטו: צבועין. קיפולן מתקנין: יש לו. אחרים להחליף היום לא: ב"ז

הוא מנייהו. אחד מן הראשונים [ול"א] מד מנייהו מבטל ליה כשזולת הנהמה לא יתיר אלא תחתיו ויזליחנה דזוקס: מוב"ז דפ"ג. צמחיה אמרתי אפילו הא דמי להנך ללעיל: מתנ"י קושורין דלי בפסקיא. ע"פ הכור דפסקיה לא מבטל לה [לניה] חס: אב"ז דא בהב"ז מבטל ליה חס והו קשר של קיימא שהרי"ק קשור ותלוי סס תמיד: ורבי יהודה מתיר. צמחיה מפרש: גב' בחב"ז דגרדי. פליגי לרנך לה ולא מבטל לה: חב"ז דלי ששנפסק צמחיה ליעוד: לא ידא קושורו. דקשר של קיימא הוא לעולם: כורך עליו. מחבר שני ראשי הפיסוק זה על זה וכוך עליהם פונדל אזור תלול או פסיקא פיסול"א: ובגדר שלא יענבו. לחבל דר"י סבר גורין ענינה אטו קיימא ורנן לא גורו: מיהל"ק. אינו עיבר צין וזו לה וזו שרין דגדגרי אחי למישרי דעלמא: וקושורו בפרה. ראשו אחד והסני צמחיה ולא חיישין שמה כשימיר הפרה לא יתיר אלא קשר שגדלשה וינבל התלל צמחיה שיהא מונן לך או יתיר שצמחיה וינבל אטו שצברה ונמלא האחד של קיימא: ב"ז קווא. כלי אורגים ואידי דלימירי צמחיה דגדרי נקט לה הכ"ז: מותר דפ"ג. לש"י הקיים לתשמיש אחר ולשמעין לאון גרדי מקפיד עליהם: ולא הו מנלכתן לאיסור: כובד העליון והתחתון. אשכול"ש: מהו. אמרין אידי דיקרי לא מו סממיהו לתשמיש אחריה: והוה ליה דבר שנלכמו לאיסור: ורפיא בידיה. רפוייה היתה המטוזה צמחיה אם לאסור אם למיר: המעידים. טור"ח ג' גלג"ו אומס הנוקשות שזורגין צהן הנשים: דקא עביד גומא. כשחולץ מן הארץ שהן תמוצות בגומה מוזי העבר ועבד גומא מקוס העמוד: מקצת עליו מוגזין. משום טעמן צמחיה נקט לה לא ליה כל הו מוגזין אין לו צמחיה לאומה: אינו חושש. לפי שאינה מוטרפת: ולא משום מעשר. ליהו צמחיה צמחיה זו וכשנטלה יטורץ למזור ולעטר: לפי שאין יגזילין. אף תול מפי כונן הלך כל מלכתין לך: מתנ"י מקפלין את הכלים. גדיס כשמשטן מקפלין מפי שמתרכזין מניעוס ומתקמטי' כשלין מקפולים: אפי' ד' וד' פנימיה. כדי לחזור ולנכסן צ' ציוס: מיהו"ז שבת. כגון אם חל ויה"כ להיות צמחיה: קריבין ביהו"ז. שאל להיות צמחיה שבת: גב' בשני בני אדם. כשמקפלין אותן מפשטין קמטיהו ונלאין כמתקנין: ישנים. קיפולן מתקנין יותר מן הסדסים לקמטו: צבועין. קיפולן מתקנין: יש לו. אחרים להחליף היום לא: ב"ז

ב"ז אמר ר"י. תימה היכא קאי אי אמלתייה קמיתתא חס ממיר לגמרי והכא קמתי אין חייבין עליו משמע הא איסורא איכא כדליק הש"ס לעיל: וי"ל דה"ק כל קשר שאינו של קיימא אין חייבין עליו הא של קיימא חייבין עליו לפיכך מדרבנן דלמנו ענינה לאו היינו קשריה ח"י אמאי דקמתי צרישא אין חייבין עליהם קאי רב יהודה: התם הגב' דע"מא הכא חבל דגדרי. אטו רב דלמא גורין חבל דגדרי אטו חבל דלמא וכו' יהודה ח"י אפי' רנן מודו דלפי צמחיה דעלמא לא שכיח שיהיה קשר של קיימא שקושורו צברה ועלצוס ולהכי לא גורו צמחיה דגדרי:

הוא מנייהו. אחד מן הראשונים [ול"א] מד מנייהו מבטל ליה כשזולת הנהמה לא יתיר אלא תחתיו ויזליחנה דזוקס: מוב"ז דפ"ג. צמחיה אמרתי אפילו הא דמי להנך ללעיל: מתנ"י קושורין דלי בפסקיא. ע"פ הכור דפסקיה לא מבטל לה [לניה] חס: אב"ז דא בהב"ז מבטל ליה חס והו קשר של קיימא שהרי"ק קשור ותלוי סס תמיד: ורבי יהודה מתיר. צמחיה מפרש: גב' בחב"ז דגרדי. פליגי לרנך לה ולא מבטל לה: חב"ז דלי ששנפסק צמחיה ליעוד: לא ידא קושורו. דקשר של קיימא הוא לעולם: כורך עליו. מחבר שני ראשי הפיסוק זה על זה וכוך עליהם פונדל אזור תלול או פסיקא פיסול"א: ובגדר שלא יענבו. לחבל דר"י סבר גורין ענינה אטו קיימא ורנן לא גורו: מיהל"ק. אינו עיבר צין וזו לה וזו שרין דגדגרי אחי למישרי דעלמא: וקושורו בפרה. ראשו אחד והסני צמחיה ולא חיישין שמה כשימיר הפרה לא יתיר אלא קשר שגדלשה וינבל התלל צמחיה שיהא מונן לך או יתיר שצמחיה וינבל אטו שצברה ונמלא האחד של קיימא: ב"ז קווא. כלי אורגים ואידי דלימירי צמחיה דגדרי נקט לה הכ"ז: מותר דפ"ג. לש"י הקיים לתשמיש אחר ולשמעין לאון גרדי מקפיד עליהם: ולא הו מנלכתן לאיסור: כובד העליון והתחתון. אשכול"ש: מהו. אמרין אידי דיקרי לא מו סממיהו לתשמיש אחריה: והוה ליה דבר שנלכמו לאיסור: ורפיא בידיה. רפוייה היתה המטוזה צמחיה אם לאסור אם למיר: המעידים. טור"ח ג' גלג"ו אומס הנוקשות שזורגין צהן הנשים: דקא עביד גומא. כשחולץ מן הארץ שהן תמוצות בגומה מוזי העבר ועבד גומא מקוס העמוד: מקצת עליו מוגזין. משום טעמן צמחיה נקט לה לא ליה כל הו מוגזין אין לו צמחיה לאומה: אינו חושש. לפי שאינה מוטרפת: ולא משום מעשר. ליהו צמחיה צמחיה זו וכשנטלה יטורץ למזור ולעטר: לפי שאין יגזילין. אף תול מפי כונן הלך כל מלכתין לך: מתנ"י מקפלין את הכלים. גדיס כשמשטן מקפלין מפי שמתרכזין מניעוס ומתקמטי' כשלין מקפולים: אפי' ד' וד' פנימיה. כדי לחזור ולנכסן צ' ציוס: מיהו"ז שבת. כגון אם חל ויה"כ להיות צמחיה: קריבין ביהו"ז. שאל להיות צמחיה שבת: גב' בשני בני אדם. כשמקפלין אותן מפשטין קמטיהו ונלאין כמתקנין: ישנים. קיפולן מתקנין יותר מן הסדסים לקמטו: צבועין. קיפולן מתקנין: יש לו. אחרים להחליף היום לא: ב"ז

הוא מנייהו. אחד מן הראשונים [ול"א] מד מנייהו מבטל ליה כשזולת הנהמה לא יתיר אלא תחתיו ויזליחנה דזוקס: מוב"ז דפ"ג. צמחיה אמרתי אפילו הא דמי להנך ללעיל: מתנ"י קושורין דלי בפסקיא. ע"פ הכור דפסקיה לא מבטל לה [לניה] חס: אב"ז דא בהב"ז מבטל ליה חס והו קשר של קיימא שהרי"ק קשור ותלוי סס תמיד: ורבי יהודה מתיר. צמחיה מפרש: גב' בחב"ז דגרדי. פליגי לרנך לה ולא מבטל לה: חב"ז דלי ששנפסק צמחיה ליעוד: לא ידא קושורו. דקשר של קיימא הוא לעולם: כורך עליו. מחבר שני ראשי הפיסוק זה על זה וכוך עליהם פונדל אזור תלול או פסיקא פיסול"א: ובגדר שלא יענבו. לחבל דר"י סבר גורין ענינה אטו קיימא ורנן לא גורו: מיהל"ק. אינו עיבר צין וזו לה וזו שרין דגדגרי אחי למישרי דעלמא: וקושורו בפרה. ראשו אחד והסני צמחיה ולא חיישין שמה כשימיר הפרה לא יתיר אלא קשר שגדלשה וינבל התלל צמחיה שיהא מונן לך או יתיר שצמחיה וינבל אטו שצברה ונמלא האחד של קיימא: ב"ז קווא. כלי אורגים ואידי דלימירי צמחיה דגדרי נקט לה הכ"ז: מותר דפ"ג. לש"י הקיים לתשמיש אחר ולשמעין לאון גרדי מקפיד עליהם: ולא הו מנלכתן לאיסור: כובד העליון והתחתון. אשכול"ש: מהו. אמרין אידי דיקרי לא מו סממיהו לתשמיש אחריה: והוה ליה דבר שנלכמו לאיסור: ורפיא בידיה. רפוייה היתה המטוזה צמחיה אם לאסור אם למיר: המעידים. טור"ח ג' גלג"ו אומס הנוקשות שזורגין צהן הנשים: דקא עביד גומא. כשחולץ מן הארץ שהן תמוצות בגומה מוזי העבר ועבד גומא מקוס העמוד: מקצת עליו מוגזין. משום טעמן צמחיה נקט לה לא ליה כל הו מוגזין אין לו צמחיה לאומה: אינו חושש. לפי שאינה מוטרפת: ולא משום מעשר. ליהו צמחיה צמחיה זו וכשנטלה יטורץ למזור ולעטר: לפי שאין יגזילין. אף תול מפי כונן הלך כל מלכתין לך: מתנ"י מקפלין את הכלים. גדיס כשמשטן מקפלין מפי שמתרכזין מניעוס ומתקמטי' כשלין מקפולים: אפי' ד' וד' פנימיה. כדי לחזור ולנכסן צ' ציוס: מיהו"ז שבת. כגון אם חל ויה"כ להיות צמחיה: קריבין ביהו"ז. שאל להיות צמחיה שבת: גב' בשני בני אדם. כשמקפלין אותן מפשטין קמטיהו ונלאין כמתקנין: ישנים. קיפולן מתקנין יותר מן הסדסים לקמטו: צבועין. קיפולן מתקנין: יש לו. אחרים להחליף היום לא: ב"ז

